

உதயதாரகை.—MORNING STAR.

Published on the 1st and 3d Thursday of every Month at one shilling a Quarter payable in advance.

உ. பத். சஞ்சிகை. யா] துராசுஉ (௩௧). புந்டாதி. க. தெயதி வியாழக்கிழமை, Thursday, September, 1, 1842. [Vol. II. No. 17

பாண்டிவள நாட்டுச் சரித்திரக் குறிப்பு.

(Historical sketch of the Pandian kingdom.)

(Continued from page 198.)

விவசாயம் பற்றித் துணிந்தவர்களுடைய பிரயோசனப்படியாகப் கொடுத்தப்பட்டிருந்த அந்தப் புதுத் தகவல்களிலே தன்னைப் பலப்படுத்திக்கொள்ளப் புகுபட்டுச் செல்லு வதில்லாததிலே இருந்து திரிசிராப்பள்ளியை வாங்கிக் கொண்டு அரசுக்குத் தகுந்ததில் புகுபட்டுக்கொள்ளப் புகுபட்டுக் கொண்டு அங்கேதான் இருக்கப்பட்டபடியால் ஒரு அரண்மனையுட் டிருந்து, அப்படியும் திருவெல்லையிற் கமலத்தையுடைய அந்த நுத் தெற்கே இருக்கிற கரையைப் கட்டிக்கொண்டு அவைகளி லே குடிக்கொண்ட பிரதேசங்களைத் தன்னை அடுத்திருந்த தொட் டியசக்தி அதிகாரிகளுக்குள்ளே புகுத்துக் கொடுத்தான். அவ ன்கள் (உட) போர்கள் இவர்களைத் தான் மூலமாக எய்தக்கூடுமெ ன்று தெரிந்தகொண்டெப்பட்ட கிளவையுடைய ஒரு சிறு குழுத் தகவல்களைப் பற்றித் துணிந்தவர்களுடைய அப்படி இருந்தாலும் இவ் விவசாயத் தாய்கள் பூவ ராசன்களையுடைய பண்ணையாகக் குடும்பத்தை திரிபு லையிலிருந்துமேயுந்து புகுபடுத்தியுள்ள மும்மத்திருவெய்யப் பம்பக் கத்திருவெய்யம் அங்கே இருந்தானென்ற கோர்ந்த குறையுடைய சரி க்க் மிதித்துக்கொண்டு புத்தத்திருந்து புகுபட்டார்கள். அந்தப் பண்ணைய ராசன்களோட ஐந்த ராசன்கள் கூடிக்கொண்டு ஒரு தண்டமெடுத்த விவசாயத்துடைய சரியும் அதிகாரியோடவொ ட்டம்மெடுத்திருந்தார்கள். ஆனால் அந்தச் சக்சரியால் அங்கி சபாண்டியை விவசாயஞ்ஞ சக்சரியால் இடையவருக்கு ஏற்றித் தெரிந்த இருவரும் நேருக்கு நேரே தொத்துக்கப் பண்ணும் படியாய் திரிமாண்டிநார்கள். இவையிலேயும், அந்த புத்தத்தி லே அச்சிரா பண்ணையக் கொல்லப்பட்டார்கள். விவசாயத்துத் தா ன்பட்ட காலத்திலேயே மறுபடியும் தான் இத்திராபாண்டியால் அ ன்ருவைய செடியும் மீளும் அப்படி காலமாயிருந்ததென்று கம லத்தைய சாத்தன்களிலே சொல்லுகிறார்கள். இன்னும் அவன் சொன்னதும் தன்னை அந்திராபாண்டை வலத்திரப்பெய் னுர் கொடுத்திருப்பதற்கே கொண்டுமே நெய் காலம் துரைத்ததையுடைய பண்ணி லெய்து இருந்துகொண்டிருக்கிறார்கள்.

விவசாயத்துடைய குமாரகுமிய கிஷ்ணப்ப நாயகனென்றவ
 ன்தொடருது திட்டவாதி துறையாகத் தன் தகப்பனுக்குப் பி
 ண்டப்பட்டிரு வந்தான். அவன் பெருமன் ஒருபு, பாயங்கா
 றைய அடக்கிச்செடிபுதுதக் குறிப்பதினாலுமி அதிகாரத்தை
 விலைநிற்ப்புத்தான். திருகொவ்வெலையி வசவாமாங்கி அலங்கார
 மயன்ணப்ப பானங்கோட்டைக்கு (Palanccotta) தெற்கே ஒரு
 பிரமத்தை ஏற்படுத்தித் தந்திருத் தன் போரலே கிஷ்ணுபு
 (Kistnapuram) என் து பேரிடாான். இவ்வீட்டினிற் தருகொ
 மையாருத் சமீபத்திலேயு ஒரு கிவாலயமு பிராமணர்கன் வாச
 மயன்ணாதுதந்தி. அகிசாரோடுபெணியுக் கட்டிவைத்தி துந்த
 இனனெடுஞ் தாக்குத்தவாபாபியுத்தகத்தொகை வந்தான். இவ
 னுடைய குமாரகுமியபெரிய வீரப்பநாயகன் துந்தவரிசையி
 லே சூழ்ருவாதி தவாபாபியுத்த தன் தகப்பனுடைய நடத்தை
 யை அதரித்திக்கொண்டுமதுரை அநிசாரத்தைப் பெருகப்
 பண்ணியு கோவில்கன் கட்டியுமவைத்தி ஆதினங்கல உண்பெண்
 னெடுகொவ்வெருத்தான்

[illegible]

திவன் இரண்டாளு சகோதரமாகிய குமாரகிஷ்ணப்பனுடைய புத்திரன். இவனுடைய துரைத்தனம்மட்டுமே சாதனத்திலே எழுதப்படுவதற்கு யோக்கியமான யாதொரு விசேஷமுமில்லை.

இந்தத் துறாவுத்தன்தீர்வே மிகவும் விசேஷமாகக் கம்பலித்த தென்னவென்று, இராமதேவபுரத்தப் பாயைய்காரனைக் கீழ்த்தென்னவென்று அதிகாரியாக உபதாரமாய் ஏற்றுக்கொண்டதுதான். இந்தக் காரியம் பதினாறு சதகத்தின் முடிவிலே கொண்டனது யிருக்கவேண்டும். மற்றவருடைய சரித்திரங்கிலே ஏற்றமுறையுடைய இரண்டே சதகங்களுக்கிடையே இந்த ராசாசனத்திற்கு முற்புறஷுக்குத் தந்தையுரியுந்நென்கிறதென்க் குறித்தக் சொல்லுபதற்கு. எப்படியும் அந்த மறவ சரித்திரங்கள் மேற் கொள்ள இத்தக் காலத்திலே உடையாய் மகனா ராசாவிலே ராமமேசுரத்தக்குத் தருமசரித்தனென்று ஏற்படுத்தப்பட்டாலே ராம சொல்லுதிமதையின் சரித்திரத்திற்குப் பொருத்தியிருக்கின்றது. ஆனபடியிலே மறவ ராசாசனக்கூடிய அதிகாரமாத முதன் முதலொரு கிரமப்பட்டது. இந்தக் காலத்திலே தனென்று சொல்லுகின்ற ஒரு அனுமையுமிராத. இதிலும் அசுரன் முறையாகப் கத்தாராசனவல். ரென்னற்று. குறையப் பாயைய்காரர்பேரிலேயும், கொள்ளையுக்கிறவர்கள் பேரிலேயும் தங்க அநிகாரத்தைச் செலுத்தும்படியாய் அவர்கள் நியமிக்கப்பட்டிருந்த பரணைத்தும் மதன்த் துறந்தனத்திற்கு அவர்கள் பாலிக்கெடுமபடியும் பதியியப்பட்டிருந்தார்கள்.

(இன்னும் வரும்.)

LIFE OF MOHAMMED.—மகமதுவின் சரித்திரம்.

யௌ. அதிகாரம்.

The Jews the special objects of Mohammed's enmity—Several tribes of them reduced to subjection—Undertakes a pilgrimage to Mecca—The Meccans conclude a truce with him of ten years—His power and authority greatly increased—Has a pulpit constructed for his mosque—Goes against Chabbar, a city of the Arab Jews—Beseiges and takes the city, but is poisoned at an entertainment by a young woman—Is still able to prosecute his victories.

மகமதுயின் ஏற்றனைவு பூதருடன் மிகுதியும் அன்புகொண்டிருந்தாலும், பிற்காலத்தினிலே அங்குக்குஞ் சிலருருக்குமேயிடையே தோப்பமி சம்பவத்தினாலு, அவர்களு ளெங்கே கண்டாலும்தன் தீங்காலமுடியுமாய்த் துன்பப்படுதித்திடக்கொண்ட வந்தார். பிறகு பத்திரவுக்குமயலி நுரிநடு புகார்களாட்டியானகேடுக்கார (Kairuka) கொரேதா (Koraidha) காத்திரல் (Nadhirites) என்ற ஊரகனிலே கொருக்கி விரும்பு மகமது புத்தருச்செய்த அங்குக்கு லுடைய குற்றத்திற்குத் திருத்தத்திக்குக் கிலதாக்கேடுகலெவிலித்துக் கிலரை அலுவலிவிலாபதம பிறலுருக்கனுப்பி இப்படியே பலவிதம் கொடுமைக்கண் செய்துவந்தார். மகமதுவினுடைய சேவசரித்திரத்தின்படி இதற்குப்பின் (உள்) ழுறாறு புத்தருக்கை நடப்பித்து அவ்வொவ்வொரு புத்தத்தின்குத் தாமசு தனச்சத்தையுமின்றி. சீகிரவாஸி அறும் வருட்டினிலே மகமது (தசா) போய்யாருசோத்தித்தகொண்டே மக்ககசரிப்பதோவிலுக்குச் சமாதானயாத்திரபாஸித்துண்டமுட உத்தித்தெபொருது மத்தித்திரை சனக்கல்வருடைய அப்பிப்பிராமுக்கு விவோரமாய் தின்றதிருங்கோடுபயா (Kodebiaya) என்ற ஊரார் கிலதாக்கத்திப்பின், தான் தந்த எண்ணத்தைச் செரிவிலும்பு ஒரு தாதுப்பினைய மகத்திருஞ் அனுப்பியவந்தார். அப்பொழுது மகத்தார் அவரை உடையவையாடலிமொண்டே மறுத்துச் சொல்லியனுப்பினதினிலே மகமது இன்னவீரர்களு ளுமிக்க வயலெழுத்து மகத்தாரன் புத்தம்மன்னுமடய திறனயல்லவாண்டிப்பொண்டபொழுது மகத்தாரர் சந்திர ஜூனாவிலவாத காரணத்தைத்தெரிபெறும், மகமது முன்னொரு முறையிற் தான் பிறுத்துக் கிறைச் சாலைப்பி வைத்த (அா) மதியற்காரை விடையெண்ணி கட்டாச்சென்றித்திரட்டும், தாங்கள் முன்னெண்ணி முட்டாத்ததைவிட்டுச்

of perceiving truth is increased; or, which is the same thing, the impediment to perceiving it is taken away. If then there are bad passions among men, and if the object of Divine revelation is to control and rectify them, it follows that a man to whom the revelation is proposed will be blind to its evidence, in exact proportion to the perverting influence of those passions. And were the human mind free from corruption, there is no reason whatever to think that a moral argument would not be as conclusive as a mathematical argument is now; and that the principles of moral and religious science would not command an assent as instantaneous and peremptory as that which is commanded by mathematical axioms."

After a short pause, in which no reply was made by the officer, and the looks of the company revealed their sentiments, the clergyman proceeded.

"But what will you say, Sir, should I endeavor to turn the tables upon you, by showing that the evidence of your physical science is not without its difficulties; and that objections can be urged against mathematical demonstration more puzzling and unanswerable than any objections against moral evidence?"

"I shall yield the cause; but I am sure the condition is impossible."

"I begin with a common case. The Newtonian system of the world is so perfectly settled that no scholar presumes to question it. Go, then, to a peasant who never heard of Newton or Copernicus, nor the solar system, and tell him that the earth moves round its axis, and round the sun. He will stare at you, to see whether you are jeering at him; and when he sees you are in earnest, he will laugh at you for a fool. Ply him now with your mathematical and astronomical reasoning. He will answer you that he believes his own eye-sight more than your learning; and his eye-sight tells him the sun moves round the earth. And as for the earth's turning round upon her axis, he will say, that 'he has often hung a kettle over the kitchen fire at night, and when he came back in the morning, it was hanging there still; but had the earth turned round, the kettle would have been turned over, and the mash spilled over the floor.' You are amused with the peasant's simplicity, but you cannot convince him. His objection is, in his own eyes, insurmountable; he will tell the affair to his neighbors as a good story, and they will all agree that he fairly shat the philosopher's mouth. You will reply that 'the peasant was introduced into the middle of a matured science, and that, not having learned its elements, he was unsupplied with the principles of correct judgment.' True; but your solution has overthrown yourself. A free-thinker, when he hears some great doctrine of Christianity, lets off a small objection, and runs away laughing at the folly, or railing at the imposture of all who venture to defend a Divine revelation; he gathers his brother unbelievers, and they anite with him in wondering at the weakness, or the impudence of Christians. He is in the very situation of the peasant. He bolts into the heart of a grand religious system; he has never adverted to its first principles, and then he complains that the evidence is bad. But the fault in neither case lies in the evidence; it lies in the ignorance or obstinacy of the objector. The peasant's ground is as firm as the infidel's. The proof of the Newtonian system is to the former as distant, subtle, and cloudy, as the proof of revelation can be to the latter; and the objection of the one is as good as the objection of the other. If the depravity of men had as much interest in persuading them that the earth is not globular, and does not move round the sun, as it has in persuading them that the Bible is not true, a mathematical demonstration would, fail of converting them, although the demonstrator were an angel of God!

"But with respect to the other point, viz., that there are objections to mathematical evidence more puzzling and unanswerable, take the two following instances:

"It is mathematically demonstrated that space is infinitely divisible: that is, has an infinite number of parts. A line, then, of half an inch long, has an infinite number of parts. Who does not see the absurdity of this? Try the difficulty another way. It requires some portion of time to pass any portion of space. Then as your half inch has an infinite number of parts, it requires an infinite number of portions of time for a moving point to pass by the infinite number of parts; consequently it requires an eternity, or something like it, to move half an inch."

"But, Sir," interposed the officer, "you do not deny the accuracy of the demonstration that space is infinitely divisible?"

"Not in the least, Sir; I perceive no flaw in the chain of demonstration, and yet I perceive the result to be infinitely absurd."

"Again: it is mathematically demonstrated that a straight line, called the asymptote of the hyperbola, may eternally approach the curve of the hyperbola, and yet can never meet it. Now, as all demonstrations are built upon axioms, an axiom must always be plainer than a demonstration; and upon my judgment it is as plain, that if two lines continually approach, they shall meet, as that the whole is greater than its part. Here, therefore, I am fixed. I have a demonstration directly in the teeth of an axiom, and am equally incapable of denying either side of the contradiction."

"Sir," exclaimed the officer, clapping his hands together, "I own I am beat, completely beat. I have nothing more to say."

A silence of some minutes succeeded; when the young military traveller said to his theological friend, "I have studied all religions, and have not been able to satisfy myself."

"No, Sir," answered he, "there is one religion which you have not yet studied."

"Pray, Sir," cried the young officer, roused and eager, "what is that?"

"The religion," replied the other, "of salvation through the redemption of the Son of God: the religion which will sweeten your pleasures, and soften your sorrows; which will give peace to your conscience, and joy to your heart; which will bear you up under the pressure of evils here, and shed the light of immortality on the gloom of the grave. This religion, I believe, Sir, you have yet to study."

The officer put his hands upon his face; then languidly clasping them, let them fall down, forced a smile, and said, with a sigh, "We must all follow what we think best." His behaviour afterward was perfectly decorous. Nothing further is known of him.

Reader, have you studied the religion of salvation through the redemption of the Son of God? If so, you must have been deeply convinced of the necessity of salvation—the utter impossibility of obtaining it by your own exertions, or by those of any other creature—of its being only to be found through faith in Him whom God has exalted to be a Prince and a Saviour—and of its being not only fully adequate to the wants of the most needy of the human family, but also perfectly free to the most vile and worthless. Have you obtained an interest in this precious salvation? You are a debtor to sovereign grace. Flesh and blood have not imparted it to you, but the life-giving Spirit of God. Hold fast—grow in grace—endure to the end; for in due time you shall reap if you faint not.

But are you ignorant of this great salvation? do you neglect it? do you despise it? It is made known with great plainness in the scriptures—be assured that its importance shall one day be felt, and that those who despise it shall be lightly esteemed. If uninterested therein, you perish eternally.

நூதன்க் கதை.

ஒரு தரைமகன் நெுமான் மார்த்தத்திற் சேர்த்த எகாங்கியாபி ய தெச்சல் என்பவரிடத்துக்குப் போய் என் இப்பொழுது செ ய்யுப்புக மெனினு தெச்சல்க்கும் பாவங்க்கப் பிராயச்சித்தம்பண் னுவதற்கு மருத்தாயு உண்டானென கேட்புவுடனே தெற் சல் என்பவர் மனத்தரமாக, ஆம், பாபயு என்பவர் அப்பங்க் செய்வதற்கெனக்குத்தரவந்திற்றுக்கருமான் சொன்னார். அப் பொழுது அத்தத் தரைமகன் எவையு என்மொருவன் சத்தரு வாயிருக்கிறான். நான் போய் அதுகூடிய உயிருக்குச் சேத்தெ செ ய்யாமல் அவனின் சத்தரு பதியவாங்கவேண்டியிருக்கின்றது. நீர் பாவவிமோகனவுத்தரவுக் கிட்கை எனக்குத் தந்திரோயாகில் நா ண் உமக்கு (உ)பயனுப (வி)யிலிருத் தருவேனென்று. அத்தரு அச் ச எகாங்கி சம்பதியாதபொழுது அத்தத் தரைமகன் (எ) பயனு (ம்)யிலிருத் தருவேனென்று சொன்னார். அப்பொழுது தெற் சல் என்பவர் கிட்குக்குக் கையொப்பம் வைத்தக்கொடுத்துப் பண் ணத்தையு வரப்பெற்றுக்கொண்டு வேறொரு கிராமத்துக்குப் போ ய்விட்டார். அப்பொழுது அத்தத் தரைமகனும் அவருகையு எவற் சேர்தலில் சேய்க்கியவர்க்கும் கூடிக்கொண்டு வேறொருநிடத் துக்குப்போய் ஒரு காட்குல் ஒன்றித்திருத் தெற்சல் வந்தவுடனே அவரிடையார் துவிழ்த்துத்தத் அயர் கொண்டுக்கித்த சம்பாத்திய ம்பண்ணினாரிபுரண்பலன்க்பெட்பெருகையுமெனத்தெக்கொண்டோ குவிட்டார். தெற்சல் என்பவர் உடனே தியார்த்தவந்தத்துக்குப் போய் குறையிட்டார். உடனே அத்தத் தரைமகன் மேற் சொ ல்லிய எகாங்கியாபி ய தெற்சல் என்பவர் கையொப்பமிட்டுக்கொ ண்த்த உத்தரவுக் கிட்கைத் காட்டினார். அது அத்த்தரைமகன் செ ய்தருந்தருத்தத் தியாரணமாய்க் கண்டது. வழக்கு வகாரணக் கண்டவுடனே இந்த வழக்குப் பெருதென்று சொல்லித் துற்றஞ் சா டப்பட்டபடி தரைமகனை யாடுதெரு குற்றமுயில்லவென்று போ கவிட்டுவிட்டார்.

கத்தொலிக்கத்தார் தாங்கச் செய்து கொண்ட பாவத்துக் காத்தத்தக்கம் குறமாருக்குப் பண்ணக்கொடுத்திருந்த பாவபிரா யச்சித்தத்தையு யடைத்தகொள்வாயுமென்று யாருகைக்கொண்டோ கமியிருக்கிறது எவ்வளவுமிகு குறைவேன்பதை மேற்காட்டியு சரித்திரத்திற் சகலருத் தவாமயரமாய்வித்த கொள்ளுமார்க் கொள்பதற்குச் சற்றென்கிலுத் சந்தேசமில்லை.

நான் சொன்னவைகள் நிலபெருவல்வென்றும் பருபித்தும் சொன்னவென்றும் உண்மைகள் இருந்து வயல் தோகோண்டென்றும் சொல்வது தந்தை வள்கிற்றொடு கணிற் தோடாபகிணி லுண்டத்தக வர்க்கிடத்தில மனைப்பவை தேக்கிறேன். அப்பார்களே என்னைப் பொறுமையாகச் சமீபிடு நாள் ஒன்றில்பல ஒன்றாகக் காட்டப் போகற் காரியங்கள்ச் சீர்துங்கிப் பாருங்கள். முதன்முறையாக

சுட்டிப் போயிச்சாரே. கூதியுட்குறவென்னுஞ் குற்றங்குடித்தாரே. "அபிபாஸம்" சொல்லிய சங்கதெய்வஞ்ஞாவுப்புகுந்து, வல்லமை தப்புவனும் வாழியாகும். என்றதழுவலுக்கொழுந்தியதாவது வெல்லுதல் வகைசொல்லுதல். சிலகுறத்தம்பிராவணங்களுரை திருத்தியிவ்ஹயம் திறமியையும் எந்தசொல்ல வலும் புறப்பட்டார் சொன்னவரை. சீரீயோர்க்குத் திறப்பட்டதார். அந்நன்னைப்பற்றத்தாட சிங்கராமச்சிவாய்ப்புலவருரைபிலுங்காடரிதும். ஆறனுருபெற்றும்வடிவுருபே. என்னிச், எய்தாததெய்வத் தித்தனவையே. என்ஹும் அவர் குறத்தனவரைத்தனத்திற் திறந்ததாது இப்பலியடி நிறப்புறமையால் பெயர்க்குறப்பெற்றதவருவருபேல் இவ்வுருபுருபேற்றுப் பாயின் அவருவதன்மென்பது பெற்று என்ஹும். அந்நமச்சிவாய்ப்புலவருரைசெய்தியுறப்பெற்றது அவ்வையச் சாராமாலும் பாராமலுரோராமலுந் தேராமலும், தப்பெற்றவரப்பதுருறமையோ அவர் தமக் கொத்தெய் குறத்தாய்க் கற்றோர்க்கெழுது திறமையோ கெழுது சினங்காவந்து துறமையோ இவர் சங்கரமச்சிவாய் உருபுருபெற்றும்பெறும் சொல்லுதலையே பிறப்பெட்டு ஒருவாற்றாது திறமென்று சொல்லப்பெற்றபொய்விட்டாரென்று பொய் சொல்லவாமோ வெள்ளத்தண்டமிச்செய்தல் வெளித்திற்புற வெல்லவாமோ? கெடுவோடாய்தம் என்னுஞ் குத்தித்திற்புற மாறாக, நெடுவெ குறியினு குறியெனவெல்லியை, பொய்நெடுவருதலையோ குற்றமெற்றியுதயென், நெடுவருதலகாக்கிட்டு நெனமொழிப, என்றொருசாரார் இதைத் தம்பிராவணக்கம்முதத்தாற்றெய் அவராதமே உருபுருபுருபேற்றியவதென்றது சங்கரமச்சிவாய் பிற்குறியிருக்கிற வித்தியுரைக்கு மொப்பவல்லவா? அப்படியாவெல்லையுரை தப்பல்லவா தற்கட்டெனப்பொழி என்னுஞ் குத்தித்திற்புச் சற்று வகிற்பாமல் அப்பெடை தனிபிரண்டவழி துணையுதமொன்றைத் தனிகையுருபுருபு. என்றும் நெருசாரார் இவ்நெறு யுரையாகிரிபர்க்கன் என்றறயவாலுதிருத்தும் இம்முறையையுதிருத்தம் என்றப்பெய்வை அருமையாதி நம்கெனக்காவது கண்டபார் "தொன் னாலவினக்கத்தது" அதனெடைமுதலாயுதிருத்தம். இதன் குறத்தனை வகற்பெய்வை குறிய்த்திருப்பதைத் தேர்ந்திரப்பொலும். "இவகணக்கொத்தது" சேற்றித்தவியுத்தபாறென் முதலியனவு மச்சேறமுற்பெயல் கண்டு நுத்திற்று மலையுரையுடனே கலந்து குற்றப்பட்டதென்கலென்று பொய்த்திருப்பதை யோர்நிலிரப்பெறும், ஒருவாற்றற்றற்றமென் சொல்லவந்த விசேஷமாயோ? எழுவாய் விழியின்னையும் விவகர்கொண்ட விசேஷகந்தானோ? என்றமமை வினையுற அவர் வேற்றமை இழ்முறையுற என்ற குத்தியுரை பாரக்கட்டும். அதன் பின்னையுறக்கட்டும். எழுவாய் விழியின்னையும் விவகியை வேறெனத் திறுதவாயிருத் து பண்ணித்தேரே அந்நியருறப்புகிறென்னென்று. ஆம், ஆததவாகிய வகத்தியமிருத்தபண்ணிற்று. அந்நியம் குவலயாய்க்குதமயது அலகின்னக்குதெழுத்த் குற்த்தெண்ணிற்று. எவ்வுறியென்னி "அத்தபயம்" வினக்குபெயர்க்குறம் விபத்தியுறே. வேற்றமைமெய்ப்புருபு வித்தியெனப்பெறும். "குவலயாகத்தம்" எவ்வகச்செய்யார்க்கு மிருத்ததோன்றி, பின்னியிலேற்றமைய யெழுதெனமொழிப. "இற்றகத்தியம்" எல்லாப்பெயர்க்குறத்திற்சொறு விபத்தியபெற வினம்பப்பட்டமே "இவகணவினக்கம்" எற்குருவவகைப்பெயர்க்குறியுப்பொருள், வேற்றமை செய்வன வேதெனமொழிப,வின்கொளத்தன் கண் வினப்பெருகடையே, இவ்வகச்செய்தலாகக். அந்நியம் "இவகணவினக்கத்தம்" ஆறனுருபென்னுஞ் குத்தித்திற்புச் சந்தியுறவெல்லியை எழுதவாய் வினயுற ஒத்தத்தெய்வலெகாத் என்று கூறியிருப்பதன் தித்தொன் னாலவினக்கத்தது மலையாகத்தியிருக்கின்றது. இவ்வகண்ணுராமல் இவர் எப்படிய ஆறனுருபெட்டுருபுகையுருபுருமென்பார் சங்கரமச்சிவாயருறம் எட்டுருபுமேற்றமுமென் சொல்லவியின்மே இவ்வையுருது? குத்திலும்வாதா? உருபுருபு யெற்காதென்ற விதி உரையாய் நன்னுமுறையுறமயிற் கண்ணுறியிலே? இவகணவினக்கம் குறையியுருபென்னுறத்திலே? "பாபுருபுருகலத்திய" தன்கோணுறியுற்றிய் கோணமைப்பு, தெத்தியானெல்ப பொருசாராரே. என்னுஞ் பொய்வின்குதவெய்தபாரோ? "வகசாரம்" பெயர் விவகல்கு தியம் மதிகார, குரப்பைப் பரிபாடை பெறுவகையானுஞ், சொற்றனவினக்கம் குத்தியுறியே. இப்பெய்துத்தாரோ? "இவற்றமணியவினக்கம்" பொது விதியானே புகன்றவினப்பச், சிறப்பு விதியாற் சம்பாக்கமையேன், விவகலவெய்வெக்குச் சந்தியுறம். இதன்சம்பா ஆறனுருபெற்றதழுவல்குச் குத்தியே. எந்தாததெய்வத்தவெய்வத்ததழுவல்குச் குத்தியே. எந்தாததெய்வத்தவெய்வத்ததழுவல்குச் குத்தியே.

[illegible]

உதயதாரகையின் முகாமைத்திரைகளே,
(On the character of Mohammed and the Koran.)

இதற்கடியிற் காணப்படுஞ் சில வரிகட்டிடக்கொடுக்கும்படி யாகக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அஃதியாதே வெணன், உங்கள் உதவிதாரணையில் சமயத்துக்குச் சமயம் பிரசாரஞ்செய்திருக்கின்ற நாமம்மதக் கர்ப்பத்திற் பற்றிச் சொல்லிய சரித்திரங்ஷப் புகார்க்குநோமம் முக் கம்மது மத்திராருடைய மேலாம்பரமான் சொல்ககண்க்குறித்துச் செய்துகொள்ள்க்கடாத தில மார்க்க வியோதிக்க்கட்டிய க கைதேவல்லாமல் வேறென்றுமில்ல.

பொய்யைப் பொருளென்று கட்டியவர்கள் எங்கெங்கே
 ஊர் கிண்குளங்களை சில இடங்களிலே மூடாமல் மத்தளம்பிட்டு
 நாகன் போகாதுபோகியிருக்கிறார்கள் என்பதை
 நாகப் பிரதானி அந்தாண்டிவெட்டையார் சொன்னார். பின்பு
 சொல்லுவதுபோல் உங்கள் பகுதிகளில் மகிமை குறைந்த
 பிச்சிலையே. எந்த மாதம் பின்பு எந்த மாதம் மயங்கிய
 உங்கள் சொல்லக் கூடாது. அந்தந்த மத்தளம் சுவரும் அவ
 ரவர் மத்தளமே மோலானதென்று விவரித்துக்கொண்டிருக்கிறார்.

உங்கள் மதம் மெய்யென்றும் மற்ற மதங்களுவென்றும் பேசிய
பெயர்கள் நீங்கள் சொன்னால் திணைக்களம் கண்டு பரிசோதித்தறிதேவர்கள் உ
டையோர் விலகியிருப்பதைக் கண்டு பரிசோதித்தறிதேவர்கள் உ
ண்டென்றோகாரா? அதுதான் வேதத்தின் அருகே புத்தகத்தின்
மற்ற மற்ற வேதங்களின் கருத்தையும் எடுத்து உணராமையா
வேதத்தின் திருத்தங்களையும் காணாமல் உடையோர் சொல்லிய
வைகளை நாம் உண்மையிலேயே தெரிந்துகொள்ளாமல் உடையோர்

கவெண்டியிருக்கின்றது. இப்படிக்கில்லா மதங்களைத் தாங்களே புகழ்ந்துகொள்வதினாற் பிரயோசனமென்ன? மலையைப்பார்த்து காய்ந்துபோய்தால் மலைக்குச் செதமோ நாய்க்குச் செதமோவென் னுணருங்கள். இனிமேலெங்காவது விருதாவிலே வீண்போடுது போகாமல் உங்கள் உங்கள் காரியங்களைப் பாருங்கள்.

கொழும்பு, து.அ.ச.உ. (ஹி)
ஆவணியு. நதி.

இப்படிக்கு
ஓர்முல்வி, அவ்அம்மர்.

பத்திராதிபர் குறிப்பு.

எங்கள் மகம்மது கிரெகிதர்க்கில் எவையென்கிலும் கோவப் பட்டித்துப்பொருட்டு அவர்களுடைய பரியப்பற்றி அச்சுதிய சரித்திரத்தை நாய்க்கு உதயதாரகையிற் பிரசுரஞ்செய்யவில்லை. நாய்க்குத் தாரகையில் முறையுக்கு முறை மகம்மதுவைப் பற்றிப் பிரசுரஞ்செய்யுதலுமுறை சரித்திரஞ் சத்திய சரித்திரத்தானென்று மேலைச் சஞ்சிகைகளிலொன்றிற் கூறினோம். போதிய அத்தாட் கிரெகிதரையால் இன்னும் அப்படிப்பு இச்சஞ்சிகையிலுங்கூறுகிறோம். ஆனாலும் எங்கள் மகம்மது கிரெகிதர் எங்கள் எண்ணத்தையிட வித்தியாசமான எண்ணத்தைக் கொண்டார்களானால் அத்தகைய கோபிய சாட்டிகி காட்டவேண்டியது. அப்பொழுது தாரகையை வாசிப்பவர்கள் எங்களுக்குள்ள வாதத்தைப்பற்றித் தீர்மானித்து சொல்லுவார்கள்.

கொழும்பிலுள்ள “ஓர் முல்வி என்பவர் எந்த மதம் பொய் எந்த மதம் மெய்யென்று உங்களைச் சொல்லக் கூடுமா?” என வினாவினார். அத்தொழுமத்தொழி என்னாற் சொல்லக்கூடும். இதுகாசியம் திறந்த மனத்துக் காலமில்லாத நெடுக்கையுடையவர் அனைவரும் விளங்கும். யோவான் ௧. அறி. ௧௬. ௨௧. நியாயப் பிரமாணம் மோசேயின் மூலமாய் செங்கொடுக்கப்பட்டது. கிருபை உரு சத்தியமும் யேசுக்கிறிஸ்துவின் மூலமாயுண்டாயின.

கிறிஸ்தவர்களுடைய வேதாகமத்தையும், அகல்கு மதாதுகாசிகளுடைய கோருகமத்தையும், வேதாந்த அகல்கையுக் கிணமாய் வாக்கித்தொழில் சத்தியப் பிரபலியத்தை காட்டத்தேடும் உத்தமனெருவர் தன்மையிலிருந்து நன்மையையும், சத்தியத்திலிருந்து அச்சத்தியத்தையுமறிவான், ஆகையால் வாக்கித்து விளக்கியறியப்பாருங்கள்.

இன்னும் மேற்கூறிய “ஓர் முல்வி என்பவர் அத்தந்த மத்தாரகை” சகலரும் அவராய்மதங்களை மேலானதென்று விவகரித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.” எனச் செப்துகிறார். மனிதரனைவரும் அப்படியே விவகரித்துக்கொண்டிருக்கிறார்களென்று நினைத்துக்கொள்ளுங்கள். பின்னே சத்தியமதமெனவு? எல்லாம் சத்தியமதமே! பராபரனுடைய போதனையையே மல்லாபல் மனிதருடைய போதனையை நாம் ஏற்றுக்கொள்ளுகிறதேயில்லை. இவ்வகைப் பற்றி நாம் ஆராய்ச்சிசெய்யும்வேளையில் சமாதானமே எம்மிதயத்தில் இருந்தாலும்கூட செய்ப்பட்டும். கோபமானது நெடு நிலைமையையறித்து அறிவை மயக்குகின்றது. ஒரு கோபியனுடைய சொல்ல நாய்க்குள் சம்பக்கூடாது அது திருத்ததல். குவந்தி நாய் ஒரு காக்கை வெருட்டிப் பயப்படுத்தக்கூடும். ஆனாலும் அத்த நாய் ஒரு கிள்க்கை ஒன்றுக்குச் செய்துகொள்ளமாட்டாது. அப்படியே ஒரு மலையைப் படைத்து அவர்மலையைப் பார்த்து நீ தன் பண்புடைய அப்புகழ்போவென்று சொல்லுமையும் அது ஒரே கிணியில் திங்கும். ஆனபடியால் சத்தியத்தை நம்புகிறவன் பயப்பட்டுவாருதல் கோபமடையவாருதல் வேண்டியவாது. மகம்மது மதாதுகாசிகள் தங்கள் கோருகமத்து சத்தியமுண்டென்பதை மூக்குமப்படி சிபாய்க்குக் காட்டட்டும். அப்படியே எங்கள் புத்தியேற்பாடு எண்ணையுண்டென்பதை உறுதிப்படுத்தும்பொருட்டு நாய்க்கும் தியாயம் காட்டிடுகும். அப்பொழுது புத்தியுள் எவர் எங்களுக்குள்ள தரிக்கத்தக்க தீர்மானம் பண்ணட்டும்.

[Theological and Moral questions.]

என்னருமைத் தாரகையே,

நீ பற்பல சாநியாரையும், மத்தந்தாரையுஞ் சதா காலமுஞ் சக்திவினம்படியாய் யான் வினாவுஞ் சில சிறு வினாக்களுக்கு நீ தலையெடுத்து அவர்களிடம் விடைகள் பெற்றுத்தரும்படி. விரும்புகிறேன்.

க. வினா. சத்தர் சம்மையும் பூமியின் கட்டொன்றியிருக்கிற சகல வஸ்துக்களையும் மந்துமுண்டான சகலத்தையும் ஏன் கிருபுத்தார்?

உ. வினா. சிலரைக் குறடராகவும், சிலரை குடவராகவும், சிலரை ஊனவான்களாகவும், சிலரை அறிவான்களாகவும், சிலரை குடராகவும் இப்படியே பலவிதமாகவுமேன் படைத்தார்?

க. வினா. மனிதனைப்படிப் பாவியானு? ஊதாவுலோ, அல்லது அவன்பிழம்பிற் செய்துகொண்ட செருக்கையிலுலோ?

ச. வினா. சன்மை திமை இப்படிப்பட்டவையைப் பகுத்தறியக் கூடாத சிறுவர் மானிக்குமபோது எங்கே கோவாக்கக், மோட்சத்திற்கோ? கரக்கிறதோ? பல்ப சமயிகளும் அவர்கள் சமயப்படி இவ்வினாக்களுக்கு விடைகொடுக்கக் கேட்கின்றனர்.

யாழ்ப்பாணம், ச.உ. ௨௫. இப்படிக்கு
ஆசு. மீ. விதி. என்னருமைத்தாரகையே உன் பெருமைத்தோழன் வண்ணகர்பென்.

மேலை வினாக்களுக்கு விடை.

க. விடை. கடவுள் தம்முடைய தேவலட்சணங்களை விளக்கும் பொருட்டே சராசரங்கள் யாவையுஞ் கிருபுத்தார்.

உ. விடை. கடவுள் சிலரை அறிவான்களாகவும், சிலரை குடராகவும், சிலரை ஊனவான்களாகவும், படைக்க வந்தது அவருடைய சித்தமேயல்லாமல் மந்திரப்படியல்ல.

க. விடை. எங்கள் ஆதிதாய் தகப்பன் பராபரன் விதித்த கட்டளகைக் கட்டு பாவினாருங்கள். ஆகவே, நாமும் சன்மையை விட்டுத் திமையைச் சார்ந்து சத்தியத்தை நாடவரும்பாடவர்களாயிருக்கிறோம்.

ச. விடை. பாவத்தை விலக்காமலும் குணப்படாமலுமிருந்து மனவரையும் அவரவருடைய சன்மை திமையைப் பற்றிய அதிவின்படி கடவுள் தீர்த்தெற்பச்சிபிப்பார். ஆதலால் பாவஞ் செய்யாத சிறு பிள்ளை ஆக்கின பண்ணப்பமாட்டார்கள். அவர்கள் மோட்சப்பதவிக்குப்போவார்களென்று நாம் கண்க்கிறோம். ஆனாலும் இதைப்பற்றி மேதாகமம் ஒன்றும் எங்களுக்குப் போதிக்கவில்லை.

A QUESTION ON ENGLISH GRAMMAR.

To the Editor of the "Morning Star."

SIR,

A question on English Grammar having arisen in my mind, I wish very much to propose it to the readers of your valuable paper, and receive a satisfactory answer—and that is,

In Lennie's Grammar, it is said, "An adverb is a word joined to a verb, an adjective or another adverb, to express some quality or circumstance of time, place or manner respecting it;" which definition means that adverbs qualify verbs, adjectives and other adverbs. But there are some instances in which the adverbs, as appears to my poor knowledge, do not qualify either of the above three parts of speech; such as, "They saw me yesterday; I saw him too; He learns Algebra also; We are but of yesterday." Here the adverbs only, too, also, and but, respectively qualify me, him, Algebra, and yesterday, which are pronouns and nouns.—Besides, in the sentences, "He cast a stone a little above my breast; I cast a stone exactly under his breast;" the adverbs a little and exactly, respectively qualify above and under, which are prepositions. There are several other sentences in which adverbs qualify other parts of speech than verbs, adjectives and other adverbs.

This opinion is corroborated by some Grammarians, who are authors of some Grammars, as Hall, and others. But some of our native friends disagree to this opinion, and assert that adverbs cannot qualify other words than those mentioned in Lennie's Grammar. Therefore I pray such friends to submit their thoughts in regard to the above examples in one of the ensuing numbers to the judgment and decision of your readers. Or if they be silent, let any Grammarian say whether my opinion is right or not.

As the English and Tamil Grammars are as heterogeneous to each other as the languages themselves, the foregoing paragraphs can hardly be rendered into proper and forcible Tamil, and therefore a Tamil translation of them is here omitted.

I am your obdt. servant,
S. MANICKAVARAN.

Oodoppey School 8th Aug. 1842.

சுமீ. அநிகாரம்.

அறன்வலியுறுத்தல்.—*The power of Virtue.*

நாடி. வீழ்நாள் பிடாமை நன் ஞாநினைத்தொருவன்
வாழ்நாள் வழியடைக்குந் கல்.

பு. தருமத்தைச் செய்யாமல் ஒழியுந் தினங்கள் உ
ண்டாகாமல் ஒருவன் தருமத்தைச் செய்வானானால் அ
ந்தச் செயலானது அவனுடைய தேகத்தோடே கூடு
ம்படிக்கு சீவகாலதினங்கள் வரும் வழியை வராமல்
அடைக்குந் கல்லாகும்.

He who suffers no day to pass unimproved, but continu
ally, does some good; such conduct will be a stone to stop
the approach of other births.* *Drew.*

கூக. அறத்தான்வருவதே யின்பமந்றெல்லாம்
புறத்தபுகழ்மில்.

பு. இன்பமாவது இல்லறத்தோடுபொருந்தி வரு
உதேயாம்; அதனோடு பொருந்தாது வருபவையெல்
லாம் இன்பமாயினும் அந்த இன்பத்துக்குப் புறமா
கிய துன்பத்தையுடையவையாம் அதுவுமல்லாமலே
புகழுடையவையும் அல்லவாம்.

That pleasure only which flows from virtue is pleasure;
all else is not pleasure, and it is without praise. *Drew.*

Pleasure from virtue springs; from all but this
No real pleasure ever ensues nor praise. *Ellis.*

சுமீ. செயற்பாலதொரு மறனையொருவந்
சூயற்பால தோரும்பதி.

பு. ஒருவனுக்குச் செய்யப்படுவதாகிய உரிமையை
யுடையது தருமமாகிய நல்வினையே, ஒழியப்படுவ
தாகிய உரிமையை உடையது பழிக்கப்படுவதாகிய தீ
வினையே.

That which it is meet to do is *virtue*; that which it is
meet to abandon is *vice*. *Drew.*

Know that is virtue which each ought to do;
What each should *shun* is vice. *Ellis.*

வெல்லி ஆபிரகாமென்பவர் பாடிய

தோத்திர ஞானக்குறிய்.

அஞ்ஞான காண்டம்.

அவ்விதஉண்மைசொல்லாண்டவர் கட்டினதும் அரும்பாவ
ச்சந்ததிதான்
வெவ்வேறுஞ்சாதியுந் தொழிக்களுமாக வெகுநிலாக்கதே ஞா
னப்பெண்ணே உய.
பெண்களைத்தெய்வமென் றெண்ணினமார்த்தகமும்பெய்களைத்தே
ய்வமென் றெண்ணி மார்த்தகமும்

* i. e. He will be delivered from the numerous births and
deaths to which others are liable.

வின்படர்சூரியனைத் தெய்வமார்த்தமென்றென்னுவர் வேதக்
கை ஞானப்பெண்ணே உக.
சந்திரனைத்தெய்வமாயெண்ணுமார்த்தகமுஞ்சாரத்தெய்வமாய்
யெண்ணுமார்த்தகமும் உக.
நீந்திரனைத்தெய்வமாயெண்ணுமார்த்தகமும் இன்னஞ்சொல்லக்
கேள் ஞானப்பெண்ணே உக.
மிகுமைபயிற் றசகிக்கவாய்மனமேனும்பரகரமப்பலராமன்
ருள்கோபராமனைத்தந்தியைத் தெய்வமாய்ச் சாத்திரன் பா
ரம ஞானப்பெண்ணே உக.
பிரமன் கணபதி கந்தல் வயிர்வன் பேரகோவிரபத்திரையுந்
விரவுப்பொரியாண்டவனைத்தேவென்றும் வின்பெய்க்க வேதக்
கை ஞானப்பெண்ணே உக.
* நுக்கல்விதெய்வகல்வித கண்ணம்பவெல்லத்தைக் காட்டும்
ரமன் கண்ணுப்பபகம்ப
பெருஞ்சுவர்க்கித்திரமார்த்தகத்திரமையெய்தத்தெய்வக்கான்
பாவை ஞானப்பெண்ணே உக.
பொன்வெள்ளிசெயம்புடன் வெண்கலம்பித்தனை போருமெரு
ருடய்நீங்காணும்
நன்னபமானவரத்திரைசத்தாணுக்கான் பரே ஞானப்பெ
ண்ணே (இன்னும் வருக.) உக.

புரட்டாதி மூ.

சாதிசு. புரட்டாதி மருதீ. முதல் ஐப்பசி மசதி. வரைக்கும்.

Date.	சூரியக் குறுகு.	வாரம்	கட்சத்திரம்.	திதி.	யோகம்	கரணம்.				
15	உ	வி	உ	வசு	ச	உசு	அ	ஞெ	வி	உசு
16	உ	வெ	தி	வசு	தி	கசு	ச	கெ	பா	கசு
17	ச	சு	அ	உசு	தி	கசு	தி	கசு	சு	உசு
18	ஞா	சு	அ	கசு	ச	ச	வ	தி		சு
19	தி	கசு		0	ச	சு	சு	சு	உ	வி
20	உ	செ	சு	சு		ச	சு	சு	பா	வ
21	பு	சு	சு	சு		தி	கசு	வி	ச	கசு
22	அ	வி	சு	சு		தி	கசு	தி	ச	கசு
23	க	வெ	பா	சு		ச	சு	சு	ப	உசு
24	வ	சு	கா	க	ப	கசு	அ	க	சு	உசு
25	க	ஞா	சு	க	வ	சு	சு	சு	சு	உசு
26	வ	தி	ரோ		வ	கசு	வி	கசு	வி	உசு
27	வ	செ	யி		அ	கசு	வ	சு	பா	உசு
28	வ	தி	சு		ந	சு	ப	சு	கசு	உசு
29	வ	வி	சு		த	சு	தி	கசு	வ	வசு
30	வ	வெ	சு		ச	கசு	தி	ப	வ	வசு
Oct 1	வ	சு	ம	சு	சு	சு	சு	சு	சு	உசு
2	வ	ஞா	சு	சு		வ	சு	சு	சு	உசு
3	வ	தி	உ	சு		ச	உசு	சு	ஞெ	வ
4	உ	செ	அ	சு	*	வ	சு	சு	சு	உசு
5	உ	பு	சு	சு		வ	சு	சு	ப	வ
6	உ	வி	சு	சு		தி	சு	சு	சு	உசு
7	உ	வெ	வி	சு		தி	சு	சு	சு	உசு
8	உ	சு	அ	சு		ப	சு	சு	வ	உசு
9	உ	ஞா	சு	சு		சு	சு	சு	ப	உசு
10	உ	தி	ம	சு		வ	சு	சு	சு	உசு
11	உ	செ	பு	சு		அ	சு	சு	வ	உசு
12	உ	பு	சு	சு		சு	சு	சு	பா	உசு
13	உ	வி	தி	சு		தி	சு	சு	கசு	உசு
14	வ	வெ	அ	சு		தி	சு	சு	சு	உசு

சனிசுழிமைச் சந்திராத்தி நடி. உசு விஞா. சகல. தவரவி.